

Arrest

nr. 186 161 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij vraagt op 5 februari 2016 bij de Belgische diplomatieke post te New Delhi, India, een visum lang verblijf, type D, aan in functie van gezinshereniging met haar Nepalese echtgenote, die legaal in België verblijft.

1.2. Op 10 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 13 juni 2016 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,§1,al. 1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 05/02/2016 via de Belgische diplomatieke post in New Delhi een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van B. S. (...), geboren op (...)1991, van Nepalese nationaliteit, om zij n echtgenote in België, D. A. (...), geboren op (...)1994, van Nepalese nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 10 van bovenstaande wet bepaalt dat, voor de vreemdeling bedoeld in §1, eerste lid, 4° en 5°, de te vervoegen vreemdeling over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

Overwegende dat, ter staving van de bestaansmiddelen van mevrouw D. A. (...), haar loonfiches van oktober tot en met december 2015 bij de NV E. P. (...) werden voorgelegd;

Overwegende dat uit het administratief dossier echter blijkt dat mevrouw slechts met twee contracten van bepaalde duur (van 31/08/2015 tot 30/11/2015 en van 01/12/2015 tot 31/12/2015) bij de NV E. P. (...) heeft gewerkt. Vervolgens heeft betrokkene met een contract van bepaalde duur van 01/01/2016 tot 28/02/2016 en met een contract van bepaalde duur van 01 /03/2016 tot 31/05/2016 bij de bvba NPL gewerkt;

Overwegende dat in het administratief geen arbeidscontract meer werd vermeld sinds 01/06/2016; Bijgevolg werd op 2 juni 2016 een beslissing tot uitstel genomen waarbij aan mevrouw D. A. (...) gevraagd werd om bewijzen van haar professionele situatie/inkomsten sinds 01/06/2016 voor te leggen; Overwegende dat mevrouw D. A. (...) sinds 06/06/2016 bij de bvba G. (...) werkt met een contract van bepaalde duur tot 31/12/2016;

Gezien het tijdelijk karakter van de huidige bestaansmiddelen van mevrouw D. A. (...) en er geen zekerheid wordt geboden dat haar arbeidsovereenkomst na 31/12/2016 zal verlengd worden, is de stabiliteit en regelmatigheid van deze bestaansmiddelen niet aangetoond;

Bijgevolg toont mevrouw D. A. (...) niet aan over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en wordt de visumaanvraag geweigerd.

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10 bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 29 juli 2016 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij onder meer de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De relevante onderdelen van het eerste middel worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

De bestreden beslissing stelt dat de echtgenote van verzoeker geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden ten opzichte van verwerende partij!

Verwerende partij haalt zelf aan dat er verschillende stukken werden neergelegd omtrent de tewerkstelling van de echtgenote.

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om te stellen dat gezien het tijdelijk karakter van de huidige bestaansmiddelen van de echtgenote er geen zekerheid geboden kan worden dat haar overeenkomst wordt verlengd en er geen stabiliteit en regelmatigheid van haar bestaansmiddelen zijn!

Hoe kan verwerende partij tot de conclusie komen dat er geen stabiliteit of regelmatigheid zit in haar bestaansmiddelen?!

Dat de partner van verzoeker nooit meer dan een maand werkloos is geweest. Dat zij steeds en zo goed als onmiddellijk nieuwe contracten heeft afgesloten en dat het trouwens niet aan haar toegeschreven kan worden dat er enkele, zeer korte, tussenperiodes waren in de contracten. Ze heeft steeds op dezelfde plaats gewerkt, gewoon telkens voor een andere werkgever.

Zij heeft er dus alles aan gedaan om steeds over een inkomen te beschikken en dit met succes hetgeen maakt dat zij tot op heden nog steeds over voldoende inkomen beschikt. Dit is meer dan spijkers op laag water zoeken en er is wel degelijk een vaste tewerkstelling gegarandeerd eveneens als een voldoende hoog inkomen en dus zijn er ook toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Bovendien dient verwerende partij rekening te houden met het geheel van elementen! De echtgenote van verzoeker heeft steeds het nodige gedaan om een inkomen te verzekeren.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, hadden zij tot een andere conclusie gekomen in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de Belgische onderdaan. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

• De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*
- wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*
- wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt*

Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

In casu voldoen verzoeker en zijn echtgenoot hieraan. Verwerende partij dient dit grondig te onderzoeken.

Het is bijgevolg onaanvaardbaar dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker weigert omwille van foutieve conclusies en een gebrekkig onderzoek!

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomensvereiste, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden, geschonden is!

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Dat de partner van verzoeker in het verleden steeds gewerkt heeft en ook tot op heden voldoende inkomen heeft om haar echtgenoot te onderhouden.

Dat zij zoveel mogelijk in haar eigen onderhoud voorziet en niet ten laste van de Staat wenst te vallen en dit tot op heden heeft volbracht.

Dat verwerende partij er echter in gefaald heeft een behoefteanalyse te maken, waardoor de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden.

Meer nog, ze is het gevolg van een gebrekkig onderzoek en foute conclusies.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden;

Ten slotte is deze beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat verwerende partij deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. het familiale leven van verzoeker.

Alhoewel uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote een duurzame relatie hebben, weigert verwerende partij hier afdoende rekening mee te houden.

Vervolgens weigert men een behoefteanalyse te maken. Dat dit flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing is op een niet-EU-onderdaan die zijn niet-EU-echtgenote komt vervoegen in het Rijk, luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, §5, van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft voorgelegd:

- Een loonbrief op naam van de referentiepersoon voor de periode 1 oktober 15 - 31 oktober 15 bij de NV E. P. Op deze loonbrief wordt melding gemaakt van een voltijdse betrekking.
- Een loonbrief op naam van de referentiepersoon voor de periode 1 november 2015 - 30 november 2015 bij de NV E. P. Op deze loonbrief wordt melding gemaakt van een voltijdse betrekking.
- Een loonbrief op naam van de referentiepersoon voor de periode 1 december 2015-31 december 2015 bij de NV E. P. Op deze loonbrief wordt melding gemaakt van een voltijdse betrekking.
- Op de drie bovenvermelde loonbrieven staat tevens vermeld: “Anciënniteit: 31/08/2015”, waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds eind augustus in dienst was bij de NV E. P.
- Een “loonstaat” d.d. 5 mei 2016 op naam van de referentiepersoon voor de periode 1 april 2016-30 april 2016 bij de BVBA N. Er wordt melding gemaakt van een voltijdse betrekking. Op dit document wordt vermeld: “Datum in dienst: 01/03/2016-31/05/2016”.
- Een “loonstaat” d.d. 1 juni 2016 op naam van de referentiepersoon voor de periode 1 mei 2016-30 mei 2016 bij de BVBA N.
- Een “Arbeidsovereenkomst voor arbeiders-bepaalde duur-voltijds” d.d. 6 juni 2016 op naam van de referentiepersoon voor de periode 6 juni 2016 tot en met 31 december 2016 bij de BVBA G.

Uit het document getiteld "*RIP-lijst van werkgevers van een werknemer*" van de Dolsis-databank, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de referentiepersoon tevens was tewerkgesteld bij de BVBA N. onder een contract van bepaalde duur van 1 januari 2016 tot 28 februari 2016.

3.5. In casu besluit de gemachtigde dat de stabiliteit en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet is aangetoond omdat deze is tewerkgesteld voor een bepaalde duur en er geen zekerheid wordt geboden dat haar arbeidsovereenkomst na 31 december 2016 zal worden verlengd.

3.6. Verzoekende partij haalt onder meer aan dat de gemachtigde bij zijn beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen geen rekening heeft gehouden met het geheel van de voorliggende elementen. Zo diende hij in ogenschouw te nemen dat de referentiepersoon verschillende opeenvolgende contracten heeft afgesloten en dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon in het verleden steeds heeft gewerkt en tot op heden voldoende inkomsten heeft om zichzelf en haar gezin te onderhouden. De conclusie dat de stabiliteit en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen niet wordt aangetoond omdat de huidige bestaansmiddelen een tijdelijk karakter hebben en er geen zekerheid wordt geboden dat de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon na 31 december 2016 zal worden verlengd, is dan ook flagrant onredelijk en is niet gebaseerd op een zorgvuldige beoordeling.

3.7. De Raad wijst erop dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de artikelen 4 en 7 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Richtlijn 2003/86/EG).

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Noch uit artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet, noch uit artikel 7 van richtlijn 2003/86 kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen in hoofde van de referentiepersoon. De relevante bepalingen stellen enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten evenwel niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling in bepaalde omstandigheden wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

In dit kader heeft het Hof van Justitie toegelicht dat uit de bewoordingen "stabiele" en "regelmatige" volgt dat de financiële middelen in zekere mate een bestendig en continu karakter moeten hebben, wat een periodieke analyse van de ontwikkeling van deze inkomsten met zich brengt. Het Hof van Justitie bevestigt dat de Richtlijn 2003/86 het bestuur de mogelijkheid biedt om te onderzoeken of aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan door rekening te houden met een beoordeling van het behoud van deze bestaansmiddelen na de datum van indiening van de aanvraag in het kader van gezinshereniging. Het doel van de bestaansmiddelenvereiste ligt er immers in de verwerende partij in staat te stellen zich

ervan te verzekeren dat na gezinshereniging zowel de gezinshereniger als zijn gezinsleden tijdens hun verblijf niet ten laste van de openbare overheden van de betrokken lidstaat dreigen te komen. Een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste laat toe om dat mogelijke risico te kunnen beoordelen.

Dit onderzoek moet evenwel gebeuren op individuele basis, waarbij een zorgvuldige en redelijke beoordeling wordt gemaakt van alle feiten, omstandigheden en belangen. In het kader van een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste, wordt daarenboven niet enkel onderzoek gevoerd naar de toekomstige ontwikkeling van de situatie van de referentiepersoon maar kan ook rekening worden gehouden met de ontwikkeling van de inkomenspositie van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (HvJ 21 april 2016, C-558/14, Kachab).

Verder bepalen de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de Europese Commissie van 3 april 2014 (COM (2014) 210 definitief) dat de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die wordt vervoegd, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand. Voor dit doel kan de indiener het bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet volgens deze richtsnoeren een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs. Tegelijk spoort de Commissie de lidstaten aan *"om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk."*

3.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing voor het besluit dat de bestaansmiddelen niet afdoende stabiel en regelmatig zijn, in wezen geen enkel ander concreet motief hanteert dan de tijdelijkheid van de tewerkstelling van de referentiepersoon – er wordt gewezen op het “tijdelijk karakter” van de huidige bestaansmiddelen en het feit dat er geen zekerheid is dat de arbeidsovereenkomst zal worden verlengd na 31 december 2016 –, om hieruit op directe wijze af te leiden dat geen bewijs voorligt dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bedoeld in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds aangegeven merkt de verzoekende partij op dat het flagrant onredelijk is om vast te stellen dat de bestaansmiddelen niet stabiel en regelmatig zijn enkel omwille van het tijdelijk karakter van de huidige bestaansmiddelen en het feit dat er geen zekerheid kan worden geboden dat de arbeidsovereenkomst zal worden verlengd. Er diende volgens de verzoekende partij ook rekening te worden gehouden met het geheel van de voorliggende gegevens, met name het feit dat de referentiepersoon steeds zo goed als onmiddellijk nieuwe contracten heeft afgesloten.

De Raad herinnert er aan dat de tijdelijke aard van de tewerkstelling niet ipso facto impliceert dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van de persoon die de verzoekende partij wenst te vervoegen tijdelijk zouden zijn. Het is immers niet uitgesloten dat tijdelijke arbeidscontracten worden afgesloten voor aaneensluitende periodes waardoor bestaansmiddelen op regelmatige en stabiele wijze uit tijdelijke tewerkstelling kunnen worden verworven.

De Raad stelt vast dat uit de aan de gemachtigde voorgelegde stukken – die zich in het administratief dossier bevinden – blijkt dat de referentiepersoon in België tussen eind augustus 2015 en eind mei 2016, dit is een periode van bijna zes maanden voorafgaand aan de aanvraag, nagenoeg steeds voor aaneensluitende periodes op voltijdse basis werkzaam is geweest in het kader van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur.

Tevens kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij, nadat haar op 9 juni 2016 een actualisatie werd gevraagd van de werk- en inkomenssituatie van haar echtgenote in België, een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd aan de gemachtigde waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 6 juni 2016, dit is vijf dagen na de beëindiging van de vorige arbeidsovereenkomst die werd afgesloten voor een bepaalde duur (van 1 maart 2016 tot 31 mei 2016), opnieuw werkzaam was en dit tot 31 december 2016, dit is tot meer dan zes maanden na het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de gemachtigde bij zijn vaststelling dat de inkomsten niet als stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd omdat de huidige tewerkstelling en daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen van de referentiepersoon tijdelijk zijn, abstractie maakt van het geheel van de documenten die in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Uit deze stukken kan immers de ontwikkeling van de tewerkstelling en de daaraan gekoppelde inkomstenpositie van de referentiepersoon in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag en in de zes maanden volgend op de bestreden beslissing worden afgeleid. Deze gegevens zijn vanzelfsprekend relevant bij de beoordeling van de stabiliteit en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Wanneer uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon door middel van een tewerkstelling in een bepaald inkomen kon voorzien gedurende een langere tijd, ongeacht of het tijdelijke contracten betreffen, dan kan worden aangenomen dat de referentiepersoon schijnbaar de vereiste kennis of vaardigheden bezit om na het beëindigen van een bepaald contract een nieuw contract te kunnen afsluiten, quod in casu. Uit een opeenvolging van contracten blijkt ook de arbeidswil van de referentiepersoon. Een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste, met name een beoordeling van de eventuele toekomstige mogelijkheden om in een inkomen te voorzien, houdt in dat redelijkerwijze ook deze elementen uit het verleden worden meegenomen.

Zoals gesteld blijkt uit het geheel van de voorliggende elementen dat de echtgenote van de verzoekende partij enerzijds gedurende een zo goed als aansluitende periode van meer dan zes maanden voorafgaand aan de aanvraag op voltijdse basis was tewerkgesteld – ook al gaat het om tewerkstelling op basis van verschillende arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur – en anderzijds dat zij, nadat een actualisatie werd gevraagd, vlak na de beëindiging van de vorige arbeidsovereenkomst van bepaalde duur opnieuw aan de slag ging in het kader van een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur en dit tot zes maanden na het nemen van de bestreden beslissing.

Door zich desalniettemin louter te baseren op de tijdelijke aard van de huidige tewerkstelling en daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen, heeft de gemachtigde op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze geoordeeld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

3.9. Gelet op wat hierboven wordt besproken, besluit de Raad dat de bestreden beslissing steunt op een onvolkomen deductie nu de motieven ervan de conclusie niet in redelijkheid kunnen dragen, en op een onzorgvuldige appreciatie van de voorliggende gegevens, nu de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het geheel van de voorliggende elementen.

Er werd door de verwerende partij geen nota met opmerkingen opgemaakt, waardoor zij geen standpunt heeft ingenomen naar aanleiding van de kritiek van verzoekende partij. Ter terechtzitting wordt enkel verwezen naar het administratief dossier en stelt de verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het eerste middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen, noch van de overige tegen deze beslissing gerichte middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2016 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES